

Nästa slag träffade huvudet

– Klockan?

Frågan kom från killen som satt på muren.

En smutsig typ med rättfärgat hår och tom blick.

Såg ut som om han inte brydde sig om någonting.

Eremias tänkte låtsas att han inte hade hört.

Men något fick honom att stanna på den regnväta asfalten.

– Vad är klockan? frågade killen med högre röst. Svara då!

En tunnelbana gnisslade förbi
i den gråkalla eftermiddagen,
på väg mot Hässelby gård.

Eremias ville därifrån, men han kunde lika gärna svara.

Han drog fram sin nya mobil. Klockan var ...

Ett ljud fick honom att titta upp.

Killen hade hoppat ner från muren
och var på väg mot honom.

Ögonen var som två svarta hål.

– Ge mig telefonen, jävla tunnisi!

Killen sträckte en skitig hand mot mobilen. Eremias slog undan handen, men killen fortsatte mot honom. En axel träffade Eremias i bröstet och han kastades baklänges. Slog hårt i asfalten med mobilen i handen.

Killen fångade in hans arm och bände loss telefonen.

– Nej! ropade Eremias och fick tag i killens ben. Den är min!

Det smällde till i ansiktet. Han såg killens knutna näve. Såg en spretig, tatuerad bokstav på en knoge. Ett R.

Det smällde till igen, men han vägrade att släppa killens ben. Aldrig!

Näven drogs tillbaka och han såg ett O på nästa knoge. Sedan ett B. Sedan ett I och ett N på samma knoge.

Nästa slag träffade huvudet. Det blixtrade till. Men det var bara smärta. Han släppte inte.

– Fan, ge dig! vrålade killen och sparkade.

Men Eremias höll kvar sitt grepp om benet och det gjorde inte ont. Ingenting gjorde ont.

Ett nytt slag träffade örat och det kändes som om örat sprack.

– Loss, din jävla hund!

Det lät som om rösten kom från långt avstånd. Eremias kände slagen. Igen och igen. Huvudet strudsade mot killens knä och Eremias visste inte vad som var upp eller ner. Till slut rev killen loss hans händer från sitt ben.

Eremias föll på den skrovliga asfalten. Snabba steg försvann därifrån.

Han försökte lyfta huvudet, men det gick inte.

Någonting varmt rann nerför ansiktet och det kändes som om örat slirits loss.

Hela huvudet värkte.

Men killen hade tagit hans nya telefon och det gjorde mest ont.

Mamma hade jobbat hårt för att ge honom telefonen och han hade inte kunnat försvara sig.

Så jävla vidrigt!

Han skakade av vrede på den blöta marken.

Han reste sig på vingliga ben, sportade ut blod och haltrade hemåt.

Jag ska hitta dig, din jävel, tänkte Eremias.

Jag ska ha tillbaka min telefon.

Jag ska hitta dig.

Plösligt mindes han de taruerade bokstäverna på knogarna.
Killen hette Robin. Det kändes bra att ha ett namn.

Han harade den där Robin.

När han klev in i trappuppgången hemma
var nävarna hårt knutna.

Familjens man

Eremias låste upp dörren och hoppades
att ingen skulle vara hemma. Inte mamma,
inte lillebror och inte lillasyster.

Han ville smita in på sitt rum.
Stänga dörren och vara i fred.

Han visste inte hur han skulle berätta för mamma
att hans mobiltelefon hade blivit stulen.
En kille hade tagit den ifrån honom.
Slagit ner honom och tagit den.

Det svartnade för ögonen av ilska och han ville
slå ihjäl killen. Döda den där Robin.

– Hej Eremias!

Mammans röst från köket. Det luktrade gott.

Hon hade kommit hem tidigt i dag och höll
på att laga injera. Den syrliga doften från
det nygräddade brödet spred sig i hela lägenheten.